

Matouš 12:43-45 ⁴³“Když pak nečistý duch vyjde od člověka, prochází bezvodými místy, hledaje odpočinutí, ale nenalézá. ⁴⁴Tehdy si říká: "Vrátím se do svého domu, odkud jsem vyšel." A když přijde, nalézá dům prázdný, zametený a vyzdobený. ⁴⁵Potom jde a vezme s sebou sedm jiných duchů, horších, než je sám; vejdou a bydlí tam. A poslední věci onoho člověka se stávají horšími než ty první...”

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1093.8-9 Vyzdobený dům představuje samospravedlivé nitro. Satan je vyhnán Kristem. Vrátil se však v naději, že znovu získá přístup. Nachází dům prázdný, zametený a vyzdobený. Přebývá v něm pouze samospravedlnost. **Matouš 12:45** „Potom jde a vezme s sebou sedm jiných duchů, horších, než je sám; vejdou a bydlí tam. A poslední věci onoho člověka se stávají horšími než ty první.“ Samospravedlnost je prokletí, lidská ozdoba, kterou satan využívá ke své slávě. Ti, kdo zdobí duši sebechválou a lichocením, připravují cestu dalším sedmi duchům, kteří jsou zkaženější než ti první. Už samotným přijetím pravdy tyto duše klamou samy sebe. Staví na základech samospravedlnosti.

RH – časopis Review and Herald, 24. ledna 1893, odst. 14 Muž v tomto podobenství odmítl konat Satanovo dílo, ale jeho problém spočíval v tom, že po zametení a vyzdobení srdce nepozval nebeské hosty. Nestačí, aby srdce bylo prázdné; musíme toto vakuum zaplnit Boží láskou. Nitro je třeba vybavit milostmi Ducha Božího. Můžeme zanechat mnoha špatných návyků, a přesto nebýt skutečně posvěceni, protože nemáme spojení s Bohem. Musíme se sjednotit s Kristem.

DA – Touha věků 324.1-2 Když se člověk odevzdá Kristu, ovládne jeho nové srdce nová moc. Dochází ke změně, kterou člověk sám o sobě nikdy nedokáže uskutečnit. Je to nadpřirozené dílo, které do lidské přirozenosti vnáší nadpřirozený prvek. Nitro podřízené Kristu se ve vzpurném světě stává Jeho pevností. Kristus chce být jeho jedinou svrchovanou autoritou. Takto nebeským působením chráněné nitro je Satanovými útoky nepřemožitelné. Pokud se však neodevdáme pod Kristovu nadvládu, ovládne nás ten zlý. Každý z nás nevyhnutelně musí být pod nadvládou jedné nebo druhé moci, které v tomto světě bojují o svrchovanost. Pod nadvládu království temnosti se dostaneme snadno, ani nemusíme mít v úmyslu jí sloužit. Stačí, abychom zanedbávali spojení s královstvím světla. Nebudeme-li spolupracovat s nebeskými silami, zmocní se našeho srdce satan a zabydlí se v něm. Jedinou obranou proti zlu je přijmout Krista do svého srdce skrze víru v Jeho spravedlnost. Pokud nebudeme mít živé spojení s Bohem, nikdy se nemůžeme ubránit nesvatým účinkům sebelásky, nestřídmosti a pokušení hřešit. Můžeme se zbavit mnoha zlovyků, na nějakou dobu se můžeme od Satana odtrhnout, ale bez živého spojení s Bohem a bez naprostého odevzdání se Kristu v každém okamžiku [n.: okamžik za okamžikem] budeme přemoženi. Bez osobního důvěrného seznámení se se Spasitelem a bez neustálého společenství s Ním se vydáváme na milost a nemilost nepříteli a nakonec se podvolíme jeho pokynům. **Matouš 12:45** „A poslední věci onoho člověka se stávají horšími než ty první. Tak bude i s tímto zlym pokolením,“ řekl Ježíš. (srv. TV 205.2-3)

RH – časopis Review and Herald, 23. února 1892, odst. 4 Dílo posvěcení začíná v srdci a my musíme navázat s Bohem takový vztah, aby nám Ježíš mohl vtisknout svou božskou podobu. Je nutné zmařit své já [n.: vyprázdnit se; pozn. překl.: zde je EGW použit slovník **Filipským 2:7**], abychom mohli dát prostor Ježíši, ale kolik lidí má srdce naplněné svými bůžky natolik, že pro Vykupitele světa nemají místo. Svět drží lidská srdce v zajetí. Svě myšlenky a sympatie soustřeďují na svůj obchod, své postavení, svou rodinu. Drží se svých názorů a způsobů a pěstují je v nitru jako bůžky; my si však nemůžeme dovolit odevzdat se službě sobě samým, držet se svých způsobů a myšlenek a vytěšňovat Boží pravdu. Musíme se zbavit svého já. To však není vše, co je zapotřebí; když se zřekneme svých bůžků, je třeba zaplnit prázdné místo. Pokud srdce zůstane opuštěné a prázdnota nebude zaplněna, bude ve stavu toho, jehož dům byl „prázdný, zametený a vyzdobený“, ale bez hosta, který by ho obýval. Zlý duch si k sobě přibral sedm jiných duchů, kteří byli ještě zkaženější než on, vešli dovnitř a usadili se tam; a konečný stav toho člověka byl horší než ten původní.

RH – časopis Review and Herald, 23. února 1892, odst. 5 Když zbavujete srdce [n.: vyprazdňujete ... od] svého já, musíte přijmout Kristovu spravedlnost. Uchopte se jí vírou, neboť musíte mít mysl a ducha Kristova, abyste mohli konat Kristovy skutky. Otevřete-li dveře srdce, Ježíš zaplní prázdnotu darem svého Ducha, a vy potom můžete být živým kazatelem ve svém domově, ve sboru i ve světě. Můžete šířit světlo, protože na vás září jasné paprsky slunce spravedlnosti. Váš pokorný život, vaše svaté projevy a postoje, vaše poctivost a bezúhonnost řeknou všem kolem, že jste Božím dítětem, dědicem nebes, že si ze světa neděláte svůj trvalý příbytek, ale že jste zde poutníkem a cizincem, který hledá lepší zemi, ba dokonce nebeskou, a že žijete s pohledem upřeným pouze na Boží slávu.

RH – časopis Review and Herald, 1. května 1913, odst. 7 Nepěstujte si tedy ani špetku pýchy nebo sebedůležitosti, protože to vytěsňuje Ježíše ze srdce a prázdňé místo zaplní vlastnosti Božího nepřítele.

DA – Touha věků 323.3 V Kristově době bylo mnoho lidí, nad kterými Satan na čas zdánlivě ztratil svoji moc. Z Boží milosti byli vysvobozeni od zlých duchů, kteří ovládali jejich nitro. Radovali se z Boží lásky, ale nezůstali v ní stejně jako ti, o kterých vypráví podobenství o zrně zasetém do kamenité půdy. Neodevzdávali a nepodřizovali se Bohu každý den, a proto v jejich srdci Kristus nemohl přebývat. Když se potom zlý duch vrátil a přivedl s sebou **Matouš 12:45** „sedm jiných duchů, horších, než je sám“, moc zla je zcela ovládla. Stejně je tomu i dnes. (srv. TV 205.1)

Matouš 12:45b (B21) ... nakonec tomu člověku bude hůře než na začátku. Tak tomu bude i s tímto zlým pokolením.